

manden, og at det vil være noget vanskeligt at faa Amtmanden i Tale ved Udstedelsen af Sagtteen; men man kunde maaske nok finde en Form, hvorved Amtmandens Ret i saa Henseende delegeredes; saa at man kom til en lettere Løsning af Sagtteen. Men saaledes, som Vædringsforslagene ere formulerede, kan der ikke udstedes Sagtteen i Kjøbenhavn, hvor der ingen Amtmand er, og det er ganske vist urigtigt, ikke blot fordi der kan være Sægere i Kjøbenhavn, men ogsaa fordi der er nogen Sagtgrund her, nogen Lejlighed til at udøve Sagt her, om den end er snæver; og det gaar næppe an at indrette sig saaledes, at man ikke kan faa Sagtteen i Kjøbenhavn. Følgen er, at man maa have en Vædring ind ved 3dje Behandling, hvis man fastholder „Amtmanden“. — Der er dernæst i Vædringsforslaget under Nr. 56 om en forandret Affattelse af § 22, 4de Stykke, atter glemt Kjøbenhavn; men der er tillige efter min Mening endnu en Fejl. Det er nemlig foreslaaet, at Amtsrepartitionsfondene i de forskellige Amter samt Købstæderne og Handelspladsjernes Kommuneskatter skulle have Udbyttet af Sagtteenene, og det skal fordeles mellem dem i Forhold til Hartkornet. Det er noget, jeg i og for sig ikke skal sige noget imod; men Handelspladsjerne ligge paa Landgrund, og de ere i og for sig Lodtagere i Amtsrepartitionsfonden paa anden Maade end Købstæderne, der kun ere det for Vejvæsenet; jeg tror derfor, at naar man fastholder Amtsfondene, skal man ikke tillige medtage Handelspladsjernes Kommuneskatte, men kun Købstadkommunernes, og blandt dem formener jeg ogsaa Kjøbenhavn. Jeg har ikke noget imod at tage Hartkornet som Fordelings-Grundlag; det forekommer mig ret passende, naar der er Tale om Udøvelse af Sagten. Under Hartkornet antager jeg, at Skovskyllden er indbefattet; jeg ved for Resten ikke, hvad Udvalget har ment i den Retning, men jeg mener, at det vilde være unaturligt ikke at tage Skovskyllden med, og hvis man tager den med, maa man tage den med efter den almindelige Regel. Jeg forudsætter, at man har tænkt den indbefattet under Hartkornet.

Jeg skal nøjes med disse Bemærkninger om Sagtteen. Jeg ønsker som sagt, at Kapitlet om Sagtteen bliver staaende, og kan ikke støtte de ærede Medlemmer, som ønske det udstemt, men jeg vil paa den anden Side sige, at jeg nok tror, at man kommer til nærmere at granske denne Materie og se, om man ikke kunde finde saadanne Modifikationer, der kunde tilfredsstille til forskellige Sider. Jeg anser det ikke for umuligt, medmindre man møder en kom-

pakt Modstand mod Sagtteen andetsfæds, hvilket det endnu ikke er muligt at vide noget om.

Med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 60 — jeg forbigaar de Vædringsforslag, som ikke give Anledning til Bemærkninger — har jeg tilladt mig at gøre Udvalget opmærksomt paa, at det er ufornødent og overflødigt, man har imidlertid villet fastholde det. Det forekommer mig ikke, at det er rigtigt at fastholde et saadant Forslag, der ikke siger noget som helst andet, end hvad der følger af sig selv. — Nr. 61 er efter min Mening mindre korrekt i dets Begyndelse, naar det sætter særlig Straf for Udøvelse af Sagt efter Solens Redgang og for dens Dvgang, idet der er særligt Forbud mod den Slags Sagt. Det rammes altsaa af en anden Straffebestemmelse og skal rammes særlig her ogsaa, jeg tror ikke, at der er god Konsekvens deri. Med Hensyn til hele Vædringsforslaget kan jeg kun sige, at det indfører i temmelig høj Grad kvalificeret Straf for Sagtforsejler, men da Straffen ikke er saa betydelig, er det ikke noget, jeg skal dvæle videre ved. — Endnu er der et Forslag, som giver mig Anledning til nogen Omtale, og over for hvilket jeg uægtelig maa være meget betænkelig; det er allerede fremhævet af det ærede 4de Medlem for 1ste Kredts (Det. Hansen), som havde Ordet før. Forslaget er stillet til § 27, og det er bedst, at jeg gentalder Paragraffen i Grindringen. Den bestemmer, at ulovlig Sagt forfølges som offentlig Politisag, naar Begæring dertil fremsættes af den jagtberettigede, denne kan dog selv vælge at forfølge Sagen som privat Politisag. Den nuværende Regel er, at den Slags Forsejler forfølges som private Politisager, nu har man her givet Afgang til offentlig Politisag paa Begæring af vedkommende, og den Bestemmelse, der kommer til Anvendelse her, maa man vel mærke sig, er § 14 i Loven af 4de Februar 1871 om Politiet uden for Kjøbenhavn. Jeg tror, at det er rettest at oplæse § 14, den lyder saaledes: „Finder Dommeren navnlig i Tilfælde af første Gang begaaet ringe Forsejlelse, at de oplyste Omstændigheder afgive tilstrækkelig Grund til ikke at gaa videre end til en Advarsel, skal han være beføjet til paa denne Maade at afgøre Sagen, dog at her herom sker Tilførsel i Retsprotokollen; denne Afgørelsesmaade kan imidlertid ikke finde Sted, saafremt indklagede erklærer sig derimod og forlanger Dom i Sagen, hvilken Dom ikke maa gaa ud paa en Advarsel. Fremdeles er Dommeren berettiget dels til